

Papp-Für János

Augusztus

augusztus 1.

Ma reggel is azon bosszankodom, hogy Mozart A-dúr szonátájában a Menuetto tétel 3. ütemének végén még mindig Cisz hangot javasol a kottakép, holott ott Mozart A hangot jegyzett le az eredeti kéziratban, és bizony így járunk a már berögződött, suta mechanizmusokkal, mert képtelenek vagyunk kisodródás nélkül ráfordulni az igazi harmóniák kanyarára.

augusztus 2.

Annyira meleg van, hogy már azt is eltűröm, hogy a legyek bejárjanak az orrlukamba árnyékot keresni.

augusztus 3.

Azért annak meg van a varázsa, amikor az oviból hazafelé egyetlen kezében fogod a gyerek kezét, a táskáját, a kulacsát és az uzsira kapott sajtkrémés kiflit, mert azt ugye már az úton meg kell enni, s ha nem húzod, szorítod a kezét, akkor elajul a hőségben, de ha szorítod, akkor kinyomod a sajtkrémet a kifliből a gyerek pólójára, amit nem éppen a sahara kellős közepén kellene kimosni, persze a másik kezében épp a telefonban egy pályázati azonosítót szeretne azonnal megtudni tőled egy kissé zaklatott hölgy, de az azonosító valamelyik méledben van, és ehhez ki kell hangosítanod a telefont, hogy egyszerre tudd nézni azt a levelet, de diktálni is tudd a legalább húsz karakterből álló betűkből és számokból teljesen logikátlanul váltakozó kódot, így ám nem hallod, amikor kiabál a gyerek egy sarokkal odébról, mert közben feltámadt a szél és egészen addig sodorta, közben észre veszed, hogy a közös képviselő épp a havi közös költséget lobogtatja a kezében, de inteni már főleg nincs mivel, a lábaddal próbálsz valahogy jelezni neki, hogy épp mintha kissé elfoglalt lennél, s már csak az egyik lábadon állsz, amit észrevesz az óvoda gondnoka s megkérdezi, hogy minden rendben van-e, és véletlenül neki kezded el diktálni a kódokat, na éppen ebben a pillanatban hív az egyik szerkesztő, akinek azt mondtad, hogy tegnap küldöd az antológiába a verseket, azokat

a verseket, melyeket még meg sem írtál, most meg hát ugye nincs nálad toll és papír, de ha lenne is, nem lenne mivel megfognod, és kezd olyan lenni minden, mint egy „peches nap Boszniában,, végül szeretnél egy hatalmasat szidkozódni, de hát ott a gyerek, na meg óvodaudvaron ne már, és a kódot váró ideges néni is hallaná, így magadban, némán intézed el, mert ha nem, akkor felrobbansz, de azt most a lehető legrosszabbkor tennéd, magadban meg olyan, mintha nem húznád le az alsódat hasmenés előtt, és mindez kb. öt perc leforgása alatt, de az élet szép, és azért szép, mert ilyen helyzetben nyugodtnak maradni csak a gyereked mellett lehet, mert egyedül ő képes széppé tenni még az ilyen lehetetlen helyzeteket is.

augusztus 4.

Richard Bonát hallgatok s a hőség annyira elviselhetetlen, hogy a basszus mélyen rezgő regiszterei lerázzák az állott levegőre támaszkodó hársfáról az összes virágport a Napra hunyorgó arcomra.

augusztus 5.

Ülök lent az udvaron a reggeli kávé mellett, két írotábor között tökéletesen középen, hisz alig lett még vége a VI. Hajdúböszörményi Írotábornak, már jövő héten kezdődik a 45. Tokaji Írotábor és nagyon izgulok, hogy jól sikerüljön, mert idén nagy reformokon esik át a tábor, mégpedig először lesz négy napos, először tesszük hétvégére, hogy a dolgozó középnemzedék is részt tudjon venni, és a szívem csücske program is megvalósul, mert idén lesz gyerekprogram egy egész szombat délelőtt, ahol a családok, gyerekek is igazán jól érezhetik magukat.

augusztus 6.

Nehéz ennyi teendő mellett figyelni saját magamra, arra, hogy írjak, vagy egy kicsit önmagammal beszélgessek, de kénytelen leszek kiszorítani ezt az időt, hisz jövő tavaszra el kell készülni a Hiányjelek munkacímű ösztöndíjjal, aminek a címe már nem is ez, hanem Hipnagógia, és bizony ez a cím most egyre inkább hitelesebbé válik.

augusztus 7.

A kislányom Noncsika ma elment kirándulni, és majdnem egy hétig nem fogom látni, de még este adott egy gyűrűt, és arra kért, ha rá gondolok, húzzam az ujjamra, természetesen legszívesebben mindig rajtam lenne, de a kisujjam első percéig sem jön rá, és dagad az ujjam tőle, de nem bánom.

augusztus 8.

Az iroda udvara százéves térkővel van burkolva, körben öreg rózsák, a sárga bimbók egy nap alatt szinte szétrobbannak a napon, a fűszernövények jól bírják a hőséget, a bazsalikom, citromfű, menta illata délutánig nyomot hagy az ujjbegyemen, ha jól összenyomom őket, az ötvenéves fenyő alatt pók motoz a kűszópáfrány levelein, a filagória egyik sarkában feketerigó fészkel, s a szülők épp repülni tanítgatják fiókáikat, de még nagyon korán van, csak én ülök itt, s próbálok verset írni, mert nekem ez épp oly otthonos, mint ez az édeni udvar, ahol reggelente követhetem a tanuló madarak röptének szárnyaló íveit.

augusztus 9.

Megérkeztünk Tokajba, holnap kezdődik a 45. Tokaji Írotábor a maga örült nagy kihívásaival, reformjaival, amitől iszonyúan stresszelek, mert minden reform hatalmas kockázat is egyben, így most tényleg csak egy rövid mondatot tudok írni.

augusztus 10.

A hőség elviselhetetlen így rövidnadrágban és pólóban is, nem is tudom, mi lesz velem a délutáni

ünnepélyes megnyitón amikor felveszem a fekete hosszú nadrágomat a szintén fekete cipőmmel, és be kell húznom és gombolnom az ingemet, s persze emelett még fogadni a vendégeket a 42 fokban a Napon, de még ez nem elég, mert tartsam meg az eligazító beszédemet, vezessem fel a négynapos programot, de egy valamit semmiképpen ne felesek el: két ruhazsebkendő legyen a zsebemben, hogy legalább a mikrofon ne ázzon át az izzadtságomtól.

augusztus 11.

Szerda óta annyi halat ettem, hogy uszony nőtt a hátamra és hangtalanul tátogok.

augusztus 12.

Ma van a Tokaji Írótábor - Junior debütálása, egy gombostű sem férne a legszűkebb résembe sem, mert ha itt bukunk, nem is tudom, mi lesz, persze nagyon készültünk, a színpad áll, a székek a helyükön, megtörtént a hangbeállítás, minden egyenesben, a lángosos, a kürtőskalácsos, a fagylaltos a helyén, érkezik Gyuri bohóc, Tompetiék, az ugrálóvár dagad, feszül a trambulín gumilepedője, az arcfestő kipakolt, a pónilovak felnyergelve, 9.30 kezdés, de egyetlen gyerek sincs a környéken sem, azért én szólok a Másik Oldal zenekarnak, hogy kezdjünk 10 perccel később, s mire felmegyünk a színpadra, fogalmam sincs honnan, de annyi ember gyűlik össze, hogy egyetlen ülőhely sem marad, mindenütt ülnek az emberek, fűtőkben lógnak, s a gyerekek mosolya mindent széppé tesz, hatalmas siker, rám is fért ez az elmúlt napok nehézségei után.

augusztus 13.

Ma már kapok levegőt, lehűlt éjszaka az idő, s látom a tábor végét, persze ma is sok még a teendő, emléktábla avatása, egy utolsó plenáris ülés, egy fogadás, díjátadó, összepakolás, de már megcsap a böszörményi levegő szele, s ez feltölt még éppen annyi energiával, amivel kihúzom holnap reggelig.

augusztus 14.

Végre itthon, a játszótéren ülök, figyelem a kislányom arcán bokrosodó mosolyt, semmi fáradtság, elszáll minden, ami eddig nyomasztott, megölel, homlokomról letörli az izzadtságcseppeket, kicsi, hűvös keze az angyalok tenyerébe illik, olyan, mintha egy árnyék lenyúlna értem a felhők magasából.

augusztus 15.

Visszatérni oda, ahol eleve jó neked, ahol az otthon ugyanaz, mint a házad, kerted, ahol a fák régi ismerősök, mint az a pad is a parkban, ahol az első vers kikérezkedett rozsdás, nyikorgó vaskapuid mögül, ahol addig úgy voltál bezárva, mint egy lepke, akire befőttes üveget tett egy rossz gyerek s azt hitted, ez az otthonod, ez a csillogó ám levegőtlen tér, ez a szűkre szabott univerzum, ahol egymagad vagy csillag, hold, bolygó, ahol önmagad körül keringsz évmilliárdok óta, s csak arra vágysz, hogy jöjjön az augusztusi csillaghullás, és áthaladj egy meteorraj csóvjában, hogy legalább addig ne egyedül keringj a ki tudja, hová vezető végtelenben.

augusztus 16.

Nagymamám azt tanította, hogy üssek háromszor a számra, ha csúnyát mondok, vagy ejtek ki a számon, és minél idősebb leszek, annál több esetben ütök rá, már akkor is, ha nem ejtem ki, csak gondolok rá, már akkor is, ha másról gondolok rosszat, már másokért is ráütök, helyettük is, sőt este elalvás előtt háromszor hármat ütök rá, hogy elég legyen addig, amíg alszom, ha véletlen olyat álmodnék, ami másnak rosszat tehet, így megelőzőm azt, hogy aki hallja és számolja ezeket az ütéseket, reggel ne kérje számon rajtam, hogy miért nem tettem, mert ezzel időt veszek el azoktól, akiknek sokkal nagyobb szükségük van a segítségre, és lehet, hogy nekik nem tanította ezt meg a nagymamájuk.

augusztus 17.

Mint ahogy minden közhely igaz, úgy az is, hogy nem állíthatod meg az időt, hogy nem lehet visszatekerni az óra mutatóját, persze, értem én meg minden, csak néha olyan jó lenne nem gondolni olyan bekövetkezett dolgokra, melyek miatt szeretném, ha nem lennének igazak az átkozottul elrongyolódott közhelyeink.

augusztus 18.

Ma már az elszámolások terrora vár rám, összegzések, összeadás, kivonás, osztás, szorzás, lassan úgy nézek ki, mint egy nyugdíjas könyvelő, akinek számítógép van az agya helyén, szemei állandóan világitó éjjeli lámpák, fogsora billentyűzet, karja végére odanőtt egy-egy Sharp számológép, s ha hozzászólnak, olyan egyenlettel válaszol, hogy azt a világon senki sem érti önmagán kívül.

augusztus 19.

Tartjuk a frontot az irodában, ketten maradtunk, a többiek szabadságon, szinte ugrálva várjuk a postást, hogy hozza a támogatási szerződéseket, hogy végre az ígéretekből egy sms csipogás legyen a telefonom kijelzőjén, mert annyi adósságot halmoztam fel két hét alatt, hogyha nem fizetnek nagyon hamarosan, még az unokám is az idei írotábor törlesztőrészleteit fogja nyögni.

augusztus 20.

Semmi kedvem az ünnephez, tele a fejem befejezetlen, de leginkább el nem kezdett, vagy félbehagyott, elhalt versekkel, és ezek csonkjai úgy nyonják az oldalamat, mint Krisztusét a végzet lándzsája.

augusztus 21.

Ma szomorú vagyok, mert eszembe jutott egy régi, fájó dolog, és a kislányom ma először nem szaladt elém, amikor meglátott a játszótéren, de talán azért, mert épp a hintában ült, és nem akart kiszállni, de mégis olyan furcsa érzés volt, pont úgy érzem magam, mint egy homokozóban felejtett kislapát, vagy mint egy letört szárnyú angyal, de holnap újra tanulok repülni.

augusztus 22.

Az irodában kezdek és itt is végződik a napom, mert az idei írotáborok költségvetését rakjuk össze a kollégáimmal, persze még híre sincs a pénznek, de legalább a sarokszámokat leraktuk, így könnyebb lesz, ha egyszer hozzájutunk a támogatásokhoz, hát nem túl izgalmas nap volt.

augusztus 23.

Tegnap este Nyirán Feri facebook oldalán posztolta Stiller Kriszta Altató című versét, nagyon felzaklatott a téma, mely engem nagyon szorosan körülvesz, és azt hiszem, mostanában kevés ettől erősebb verset olvastam, hisz még mai is nyomaiban itt működik bennem, s az egész napomat szorítja saját középpontom felé.

augusztus 24.

Ma a szokásos rutin irodai létkezdés után egy kis változatosság, hisz azt történt, hogy az irodánkban lekapcsolták a gázt, mert a fenntartó nem tudta kifizetni, szóval irány a központ, ahol közölték, hogy sajnos novemberig nem is lesz pénzük, és tulajdonképpen csak a miénket nem fizették ki – gondolom, minden más egyesület illetve intézmény fontosabb, mint mi -, ez persze nem nyugtatott meg, s ez után a kis kirándulás után be kellett mennünk a helyi NAV ki-

rendeltségbe, mert a kollégáim KATA vállalkozását újra élesíteni kellett, de kiderült, hogy hiába szüneteltették, visszamenőleg is fizetniük kell a NAV számlaegyenlege kimutatása szerint, de ha azonnal beadnak egy kimondhatatlan és megjegyezhetetlen számú adatlapot, talán minden egyenesben lesz.

augusztus 25.

A kéthete tartó derékfájásom mára tetőzött, már épp hogy csak el tudtam az irodáig tekerni, onnan egyből felhívtam a reumatológiai, ahol közölték velem, hogy a vizsgálat beutaló köteles, no akkor felhívtam a háziorvosomat, az asszisztenső közölte, hogy a doki szabadságon van, de 11-től 13 óráig helettesítik, ekkor kaptam a gyereket, fel a biciklire, el a dokihoz, ahol már le sem tudtunk ülni, annyian voltak, így az lett a vége, hogy fekvé gépelem az egymondatokat.

augusztus 26.

Marno Jancsival novemberben készülünk egy közös estre, s épp eszembe jut, mert a Szöveges kontentbe Áfra épp tőle rakott be egy verset, ami Pilinszky négysorosára reflektál, s azon gondolkodom, milyen szövegeket is vigyek magammal, hogy Marnonak maradjon elég levegője ezeket kibírnia.

augusztus 27.

Egymás után két koncertünk is lesz két nap leforgása alatt, a basszusgitárosunk elköltözött, és elég nagy űrt hagyott itt maga után, de kb. két hete van egy új tagunk, egy remek basszusgitáros, Papp-Szalai Sándor, akinek remek érzéke van ahhoz, hogy a Másik oldal zenekar teljes-jogú tagja legyen, szépen ráérez a stílusunkra, igazán eredeti elképzelései vannak, dögös, teljes és jó támasz a basszussával, összefogja az amúgy szétszaladni is képes harmóniákat, szóval tulajdonképpen éppen azt és annyit tesz, mint egy remek basszusgitáros.

augusztus 28.

Nem sokászeptember, készülni kell a Mezőgye programjainkra, de még gőzünk nincs, kiket hívjunk, csak körvonalak, de nagyon gyorsan fel kell töltenünk decemberig négy minőségi programmal a Kör őszi szezóját, még szerencse, hogy sok az aktualitás és az évforduló, bizony ezen a nyomonalon kell haladnunk.

augusztus 29.

Napok óta nem láttam Noncsikát, olyan távolinak, homályosnak tűnik most a kapcsolatunk, minden tagomban reszket a hiánya, ilyen csak lányos apák érezhetnek, s ha tovább írnám ezt a mondatot, át kellene mennem érzélgősbe, amit nem akarok.

augusztus 30.

Olyan jó ez a hűvös hajnal, ez a csend már az ősz első pillantása, egész évben ezt várom, bezzeg a szomszédok már szidkozódhatnak, hogy kinek jó az, ha elmúlik a nyár, bárcsak állandóan a pusztító forróság lenne, strand, barnulás, medence stb, teljesen hülyének néznek, ahogy dideregve élvezem a friss levegőt egy szál atlétában cigivel kezemben az udvaron.

augusztus 31.

Magány az, ha már nem hiányzik senki.